

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.030 van 25 november 2015
in de zaak A. 212.622/XIV-35.654**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
destaatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan De Lien
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 30 mei 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 123.102 van 25 april 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.574 van 18 juni 2014.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 april 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verweerder was in het bezit van een F-kaart op grond van het huwelijk met zijn Belgische echtgenote. Na zijn uitlevering aan de Verenigde Staten van Amerika en zijn invrijheidsstelling aldaar, dient hij een aanvraag in om terug in het bezit te worden gesteld van een F-kaart.

Op 15 maart 2013 beslist een gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de gevraagde F-kaart te weigeren.

Verweerder stelt op 10 januari 2014 tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de voornoemde beslissing van 15 maart 2013 met een arrest van 25 april 2014. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 19 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 6, § 1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 ‘houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: het delegatiebesluit).

De verzoekende partij voert aan dat artikel 6, § 1, van het delegatiebesluit wel degelijk een delegatiebevoegdheid voorziet wat betreft een visum lang verblijf (type D), vermits in deze bepaling uitdrukkelijk naar “artikel 19, § 4” van de vreemdelingenwet wordt verwezen. Artikel 19, § 1, van die wet bepaalt dat “een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, [...] gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk [heeft]”. Dit vloeit voort uit de wet en vergt geen bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Artikel 19, § 4, voorziet uitdrukkelijk in een bevoegdheid voor het nemen van een administratieve

beslissing waar wordt gesteld dat “de minister of zijn gemachtigde verplicht [is] tot terugname” in bepaalde gevallen.

De verzoekende partij stelt dat uit het meergenoemde artikel 19, § 1, voortvloeit dat de vreemdeling, die na het verkrijgen van een verblijfstitel het Rijk gedurende meer dan een jaar heeft verlaten, *ipso facto* zijn recht op terugkeer verliest. Vermits de gemachtigde op grond van artikel 6 van het delegatiebesluit een beslissing kan nemen op grond van artikel 19, § 4, van de vreemdelingenwet, is hij eveneens bevoegd om vast te stellen dat de vreemdeling het Rijk gedurende meer dan een jaar heeft verlaten. Het gaat enkel om een vaststelling en daarom is volgens de verzoekende partij geen uitdrukkelijke delegatie vereist. Zij besluit dat het bestreden arrest artikel 19 van de vreemdelingenwet schendt door te stellen dat de aanvankelijk bestreden beslissing niet werd genomen door een daartoe bevoegd ambtenaar.

Beoordeling

5. Artikel 19 van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing:

“§1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, §1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren

dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§2. De vreemdeling, bedoeld in §1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in §1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de hernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§4. Onder voorbehoud van de toepassing van §1, tweede lid, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van een vreemdeling en van zijn gezinsleden, bedoeld bij artikel 10, §1, die houder is van een Belgische verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfsvergunning afgegeven op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreft de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen, om redenen van openbare of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, zelfs indien de geldigheidsduur van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, uitgereikt in België, is verstreken.

De minister of zijn gemachtigde is eveneens verplicht tot terugname van de vreemdeling die in toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en zijn familieleden bedoeld in artikel 10, eerste lid, 4° tot 6°, ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat ten gevolge van een weigering van hun verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de Richtlijn 2009/50/EG, zelfs indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel reeds is verstreken.”

Met artikel 6, § 1, van het delegatiebesluit wordt aan de personeelsleden van de dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen, delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van een hele reeks bepalingen waaronder artikel 19, § 4, van de vreemdelingenwet.

De aanvankelijk bestreden beslissing heeft betrekking op het recht op terugkeer van een vreemdeling die over een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning beschikt. In het bestreden arrest wordt eerst vastgesteld dat artikel 19, § 1, van de vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk bepaalt wie bevoegd is

om dergelijke beslissingen te nemen. Deze paragraaf bepaalt inderdaad enkel welke vreemdelingen gedurende welke periode recht hebben op terugkeer in het Rijk en in welke gevallen zij dit recht verliezen. Vervolgens wordt in het bestreden arrest terecht vastgesteld dat uit het bepaalde in artikel 19, § 4, van de vreemdelingenwet dat “onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid, de minister of zijn gemachtigde verplicht [is] tot terugname van een vreemdeling en van zijn familieleden”, evenwel onrechtstreeks blijkt dat ook de bevoegdheid voor het treffen van beslissingen in toepassing van artikel 19, § 1, van de vreemdelingenwet toekomt aan “de minister of zijn gemachtigde”. Derhalve is voldaan aan de vereiste van een akte die een delegatie toelaat voor het nemen van beslissingen zoals de bestreden beslissing.

Vermits blijkt dat de bevoegdheid voor het treffen van een beslissing met toepassing van artikel 19, § 1, van de vreemdelingenwet kan worden gevonden in § 4 van dat artikel, kon voor de delegatie van de bevoegdheid om die beslissingen te nemen in artikel 6, § 1, van het delegatiebesluit worden volstaan met de verwijzing naar artikel 19, § 4, van de vreemdelingenwet, zonder uitdrukkelijk § 1 te vernoemen. In artikel 19, § 1, van de vreemdelingenwet is geen sprake van het nemen van een beslissing, zodat in het delegatiebesluit niet uitdrukkelijk naar die paragraaf hoefde te worden verwezen, naast de verwijzing naar artikel 19, § 4.

Door in het bestreden arrest te stellen dat een attaché niet bevoegd is om als gemachtigde van de minister, thans de staatssecretaris, een beslissing van het recht op terugkeer te nemen, zijn artikel 19, § 4, van de vreemdelingenwet en artikel 6, § 1, van het delegatiebesluit geschonden. Het enige middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 123.102 van 25 april 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientig november tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,

Carlo Adams,

Kaat Leus,

met bijstand van

Joris Casneuf,

kamervoorzitter,

staatsraad,

staatsraad,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques